

Vida Olotina

REVISTA QUINZENAL NACIONALISTA

Any I

OLOT, 1 de Agost de 1915

Núm. 10

Preus de subscripció

Olot, any. 2'50 ptes.

Fora, „ 3'00 „

Número solt 10 céntims

Anuncis, segons tarifa. Pagos a la bestreta.

Direcció i administració:

Carrer de Clivillers, núm. 16, on se dirigirà
tota la correspondència.

No 's retornen els originals

CATALUNYA NO VOL MORIR

S'ha dit que a Espanya existeixen dues mentalitats diferents: una, que enlluernada per un passat aparentment esplendorós i convençuda de que no pot refer-lo, se resigna estoicament a morir; i altra que treballa ardidament per a utilitzar lo que Espanya té de real, segura de que li resten encara elements sobrats per a viure amb esplendidesa.

Aquestes dues mentalitats, conviuen en enguanyosa desigualtat de esfera d'acció, car mentre la Espanya morenta o galvanitzada té la capacitat i amb ella els ressorts de govern, la Espanya rediviva, representada per Catalunya i retuda a la condició de província, no té llibertat de moviments per a desenrotllar ses energies.

Si les dues mentalitats gaudissin de la mateixa llibertat, si disposessin de igualtat de mitjans, el dualisme duraria poc temps, car la sava de una nova vida invadiria irresistiblement totes les arteries de Espanya i aquella mentalitat fatalista s'extingiria tota sola.

El problema català, raons nacionalistes apart, rau en aquest dualisme, o millor dit, en aquesta desigualtat de mitjans, com pot experimentar-se ara que està passant un període de greu exacerbació.

Catalunya amb totes les penes i fadigues s'ha creat una riquesa i al veure-la ara amenaçada, per el trasbals de la gran guerra, no sols no se avé a perdre-la, sinó que se sent amb cor de utilitzar el mateix trasbals per a fer-li pendre forta embranzida.

Tot just esclatat el conflicte europeu, Catalunya formulà immediatament son programa de defensa i de previsió i, no tinguent govern propi que's bastés per a posar-lo en pràctica, acudí

a Madrid amb tota la bona fé d'aquest món, segura de que hi portava junt amb sa salvació la de tota Espanya. Però allà vegé amb estupefacció que l'espantós soroll de la lluita més formidable que mai hagi aixordat el món no bastava a despertar an aquella mentalitat galvanitzada, perquè les solucions catalanes no tan sols no eren adoptades amb l'urgència que la gravetat de la situació exigia, sinó que eren combatudes amb el clàssic procediment de l'aplaçament sistemàtic.

Peró Catalunya, que en altres de ses aspiracions està ja acostumada a carregar-se de paciència, i a esperar, ara no pot aguantar més, perquè lo que al present està en perill és el pá de demà i amb el pá sa vida entera. I Catalunya no vol morir.

Si governessin homes de la capacitat d'un Maura o un Canalejas, que altrement conservaven alguna fé en la vitalitat d'Espanya, no tindria segurament Catalunya necessitat d'adoptar actituds radicals però, per desgracia, governen homes mediocres i representatius del més genuí parassitisme i és precis cridar fort i obrar amb energia.

El dinar del Tibidabo és el punt de partida de una nova actuació que ha de salvar-nos i ha de salvar a Espanya. El moment és, doncs, solemne i cal que tots els catalans ens trovem disposats a ocupar el lloc que'ns sigui senyalat.

Amb serenitat, amb enteresa i amb unanimitat, Catalunya ha de demostrar al govern que la força d'un poble és més poderosa que la d'una oligarquia artificiosa que sembla tenir com a suprema aspiració la de explotar el macàbric negoci de empresa funeraria.